

Arrest

nr. 238 087 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76 - 78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 mei 2017 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 27 oktober 2017

nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 december 2017 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 15 juni 2018 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 7 september 2018 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 26 februari 2019 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 23 augustus 2019 met arrest nr. 225 132.

Op 7 januari 2020, met kennisgeving op 8 januari 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7.09.2018 werd ingediend door:

Naam: U.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 14.12.1968

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Op datum van 07.09.2018 heeft betrokkene een aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid. Deze aanvraag werd reeds behandeld op 26.02.2019. Deze beslissing werd echter bij arrest nr. 225.132 vernietigd door de RVV op 23.08.2019. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

De aanvraag dient, opnieuw, om de volgende reden geweigerd te worden:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot de genaamde E. A., D. (RR: ...) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Er werden reeds eerder dergelijke aanvragen ingediend, namelijk op 2.05.2017 en 20.12.2017 dewelke respectievelijk zijn geweigerd op 27.10.2017 en 15.06.2018, en dit gezien de bestaansmiddelen deels

niet in aanmerking konden worden genomen. De Belg beschikt namelijk over een pensioen dat voor een deel is opgebouwd uit IGO (inkomensgarantie voor ouderen).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het pensioen dat de Belg ontvangt inkomensgarantie voor ouderen betreft. Dat blijkt uit documenten die bij een eerdere aanvraag werden toegevoegd aan het dossier. Die aanvraag werd eveneens omwille van die reden geweigerd. Inkomensgarantie voor ouderen (IGO) is een vorm van sociale bijstand die kan worden toegekend aan personen ouder dan 65 jaar die behoeftig zijn. IGO kan daarom niet in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen van de Belg. (zie arrest 245.187 van 16 juli 2019 RvS)

Het gedeelte rustpensioen (€ 534,92) daarentegen kan wel in overweging worden genomen. Echter, deze bestaansmiddelen blijken ontoereikend te zijn. Immers, de referentiepersoon beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten), zoals expliciet opgevraagd op de bijlage 19ter, dient er vooreerst gewezen te worden op de huurgelden die de Belgische referentiepersoon maandelijks dient te voldoen, met name € 227,29. Verder werden bij het verzoekschrift tot nietigverklaring voor de RVV tussentijdse facturen van de watermaatschappij voorgelegd alsook een afrekening van gas en elektriciteit voor de periode van 23.12.2017 – 22.12.2018 (een afrekening van de watermaatschappij ontbreekt waardoor niet kan worden vastgesteld of deze tussentijdse facturen ook effectief het verbruik dekken).

Net zoals het sociale tarief dat blijkt uit de gas- en elektriciteitsafrekening, is ook de huurprijs een bedrag dat aangepast is aan het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon hetwelke er impliciet van getuigt dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert, en dat hij zich hier ook van bewust is gezien hij een sociale woning betreft. Indien hij voldoende inkomen zou hebben, zou hij immers € 252,54 per maand aan huur moeten betalen. Gezien het sociale tarief voor de huurprijs en nutsvoorzieningen dat referentiepersoon geniet, en gelet het feit dat de pensioendienst het nodig acht de referentiepersoon een extra bedrag aan inkomensgarantie voor ouderen toe te kennen, is het redelijk te stellen dat de referentiepersoon op basis van enkel zijn rustpensioen als werknemer en zelfstandige, over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud en dat van zijn partner te kunnen voorzien. De individuele situatie van betrokkene leent er zich dus niet toe uitzonderlijk het verblijfsrecht toch toe te staan. Voor zover de Belg zelfstandig, zonder beroep te moeten doen op inkomensgarantie voor ouderen, over een gelijkwaardig inkomen zou kunnen beschikken, en hij de volledige huurprijs voor zijn woning zou moeten betalen, kan het verblijfsrecht pas worden toegestaan. Zelfs als we desondanks de behoeftigheid die uit voorgaande elementen reeds duidelijk blijkt, toch nog verder de berekening maken, blijkt na aftrek van de gekende kosten (huurprijs en voorgelegde stukken nutsvoorzieningen, ervan uitgaande dat deze dus het verbruik daadwerkelijk dekken) er nog slechts € 251,91 van het werknemerspensioen van referentiepersoon over te blijven om in het levensonderhoud van referentiepersoon en betrokkene te kunnen voorzien. Behoudens bewijs van het tegendeel is het niet redelijk te stellen dat dit zou voldoen. Bovenstaande behoefteanalyse zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht; van alle andere vaste en variabele kosten (zoals vervoer, (tele-)communicatie, verzekeringen, voeding, kledij, etc.) werden immers geen bewijsstukken neergelegd.

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de wetsconforme synthesesamenvatting voert de verzoekende partij in haar eerste middel de schending aan van:

“de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Machtsoverschrijding.”

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel

Verweerder verwijst in bestreden beslissing expliciet naar het arrest van uw Raad dd. 23.08.2019 (zie administratief dossier).

In dit arrest wordt gesteld dat de IGO niet expliciet wordt uitgesloten en dus wél moet worden in aanmerking genomen als bestaansmiddel. Toch herhaalt verweerder in bestreden beslissing opnieuw dat het niet in aanmerking kan worden genomen.

Verweerder is verplicht haar materiële motiveringsplicht na te leven. Bovendien moet zij overeenkomst artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In bepaalde gevallen kan er echter sprake zijn van een 'verstrengde motiveringsplicht' vb. bij een niet-bindend negatief advies, als een beslissing niet voor de hand ligt,... (zie hierover S. De Somer, I. Opdebeek, Algemeen bestuursrecht, Intersentia, p. 456-457).

Hoewel uw Raad bijzonder duidelijk was, doet verweerder geen enkele moeite om tegemoet te komen aan deze verstrengde motiveringsplicht. Er wordt inhoudelijk niet naar het arrest verwezen, er wordt niet getracht om uit te leggen waarom er toch nog wordt afgeweken van het overduidelijke arrest van Uw Raad. Het is alsof verweerder er niet daadwerkelijk rekening mee houdt.

Verweerder stelt zelfs “die aanvraag werd eveneens omwille van die reden geweigerd”.

Dergelijke motivering voldoet niet in de zin van de materiële motiveringsplicht. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht op dit beginsel enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Alleszins lijkt ze geen daadwerkelijke beoordeling te hebben gedaan van al de feiten, met name het arrest van uw Raad en de motieven die hierin werden opgenomen.

Tweede onderdeel

Verzoekster diende een aanvraag gezinshereniging in met haar Belgische man. Zij valt dus onder de regeling van art. 40ter Vw.

De relevante bepaling uit art. 40ter Vw. stelt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken. Met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering wordt geen rekening gehouden. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Eerste subonderdeel

Verweerder stelt dat er sprake is van onvoldoende bestaansmiddelen, zoals gedefinieerd in art. 40ter Vw. in hoofde van de Belgische onderdaan.

De referentiepersoon beschikt wel degelijk over regelmatige en stabiele bestaansmiddelen, namelijk zijn pensioen, bestaand uit zijn inkomensgarantie voor ouderen (IGO) en zijn rustpensioen. Hij ontvangt deze al sinds enige tijd. Hij voegde de bewijzen hiervan bij zijn aanvraag, zoals ook blijkt uit bestreden beslissing.

Verweerder neemt echter een deel van het pensioen, de IGO niet in overweging. Nochtans spreekt verweerder zelf over 'pensioen'. Art. 40ter Vw. sluit een pensioen of de IGO niet uit.

Verweerder zet het een en ander uiteen over de IGO. Zo stelt hij dat de IGO onder sociale bijstand zou vallen. Welke middelen niet kunnen worden betrokken, is omschreven in art. 40ter Vw, namelijk het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

De term 'sociale bijstand' wordt niet gebruikt in artikel 40ter Vw. . Verweerder kan niet zomaar zelf termen introduceren om andere dan door de wet uitgesloten bestaansmiddelen niet mee in rekening te nemen.

Dit wordt bevestigd door de inmiddels vaste rechtspraak van Uw Raad. Dat deze rechtspraak stand houdt, zelf na een zeer beperkt gemotiveerd en weinig onderbouwd arrest van een Franstalige kamer van de Raad van State, blijkt uit het uitvoering gemotiveerde arrest nr. 232 987 van 21 februari 2020 van de Verenigde kamers van Uw Raad.

Tweede subonderdeel

Hoewel verweerder er geen woord over rept (hetgeen al op een onvoldoende motivering wijst), kan IGO ook niet als 'financiële maatschappelijke dienstverlening' worden beschouwd. De maatschappelijke dienstverlening is bij wet omschreven, met name in de OCMW-wet en de IGO valt hier niet onder. De IGO wordt immers toegekend en uitbetaald door de Rijksdienst voor Pensioenen en is -zoals verweerder zelf zegt- een pensioen.

Dit wordt bevestigd door Uw Raad in hetzelfde arrest nr. 232 987 van 21 februari 2020.

Zoals Uw Raad in haar vaste rechtspraak duidelijk stelt, wordt de IGO niet uitgesloten door art. 40ter Vw. en diende verweerder deze in aanmerking te nemen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen.

Uit bovenstaande uiteenzetting, gestaafd met duidelijke arresten van uw Raad, blijkt duidelijk dat verweerder voorwaarden aan art. 40 ter Vw. toevoegt. Derhalve faalt bestreden beslissing in haar motivering.

Inmiddels werd in het bovenvermelde arrest van de Verenigde kamers van Uw Raad het volgende beslist (eigen onderlijning):

“Doordat de doelstelling van de wet niet is gewijzigd, dient te worden aangenomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden. Bijgevolg dienen de bestaansmiddelen verkregen uit de IGO en TVG in aanmerking te worden genomen. De opsomming in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd. Ook de Raad van State kwam, op basis van een analyse van de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 reeds tot het besluit dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de TVG waaronder de inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna: de IVT), uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (RvS 18 maart 2019, nr. 243 962 en 243.963, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601). Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 blijkt duidelijk dat het de wil van de wetgever is om de TVG en de IGO op gelijke voet te behandelen.”

Derde onderdeel

Verweerder diende de IGO dus wel degelijk in aanmerking te nemen, zoals uw Raad in het eerdere arrest stelde.

Verzoekster verblijf wordt telkens ten onrechte geweigerd. Dit heeft een impact op het pensioen van haar man zodat de inkomsten fluctueren. Het pensioen wordt immers telkens verhoogd als de huwelijkspartner wordt meegerekend (zie stuk 4, verzoekschrift).

Verzoeker voegt een document waaruit blijkt dat hij in oktober 2019 1.544,57 euro inkomsten had, hetgeen zelfs de 120% overschrijdt (zie stuk 2 bij verzoekschrift). Op dit bedrag zouden verzoekster en haar echtgenoot recht hebben wanneer zij eindelijk verblijfsrecht zou krijgen. Er zou dan zelfs geen behoefte-analyse moeten gebeuren.

2.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het eerste middel het volgende op in haar nota met opmerkingen:

“Voorafgaand : onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van de machtsoverschrijding, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Verwerende partij merkt nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Ondergeschikt wijst verwerende partij er nog op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat een middel kan gronden. Dit middelonderdeel dient aldus als onontvankelijk aanzien worden.

(...)

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing gegrond is op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoekende partij met het oog op de hem ten laste gelegde feiten, gerangschikt kan worden onder de categorie bepaald zoals in het voormelde artikel.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

2. Verzoekende partij uit inhoudelijk kritiek op de bestreden beslissing en voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁶. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. Bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt dat de Belgische onderdaan die het recht op gezinshereniging opent, moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Zoals bepaalt in dit artikel 40ter, "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt".

In casu gelet op de ter ondersteuning van het verzoekschrift ingediende documenten, heeft verwerende partij terecht vastgesteld dat de Belgische onderdaan inkomsten heeft ontvangen die lager zijn dan het referentiebedrag van 120 % van de RIS.

De bestreden beslissing stelt dat "Er werden reeds eerder dergelijke aanvragen ingediend, namelijk op 02.05.2017 en 20.12.2017 dewelke respectievelijk zijn geweigerd op 27.10.2017 en 15.06.2018, en dit gezien de bestaansmiddelen deels niet in aanmerking konden worden genomen. De Belg beschikt namelijk over een pensioen dat voor een deel is opgebouwd uit IGO (inkomensgarantie voor ouderen).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het pensioen dat de Belg ontvangt inkomensgarantie voor ouderen betreft. Dat blijkt uit documenten die bij een eerdere aanvraag werden toegevoegd aan het dossier. Die aanvraag werd eveneens omwille van die reden geweigerd. Inkomensgarantie voor ouderen (IGO) is een vorm van sociale bijstand die kan worden toegekend aan personen ouder dan 65 jaar die behoeftig zijn. IGO kan daarom niet in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen van de Belg. (zie arrest 245.187 van 16 juli 2019 RvS).

Het gedeelte rustpensioen (€ 534,92) daarentegen kan wel in overweging worden genomen. Echter, deze bestaansmiddelen blijken ontoereikend te zijn. Immers, de referentiepersoon beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet."

De bestreden beslissing verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 16.07.2019 met nummer 245.187 (Franstalige rol) waarin wordt geoordeeld dat de IGO niet valt onder de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van de referentiepersoon overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet :

« Le GRAPA qui correspondant à une aide financière visant à garantir un revenu minimum aux personnes âgées doit dès lors être qualifiée de prestation d'aide sociale. Elle ne correspond pas à un régime de pension pour personnes âgées mais bien à une aide financière accordée par les pouvoirs publics aux personnes âgées d'au moins 65 ans quand leurs moyens de subsistance personnels sont insuffisants. Une telle aide, qui relève d'un régime d'assistance complémentaire, correspond dès lors à une aide sociale financière et ne peut, conformément au prescrit de l'article 40ter, §2, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 être prise en compte dans le calcul des revenus du regroupant belge.

En décidant que les revenus de la GRAPA devaient être pris en compte dans les revenus du regroupant, le juge administratif a violé le prescrit de l'article 40ter, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980. Le premier moyen doit, dans cette mesure, être déclaré fondé. » (eigen onderlijning)

4. Hoewel het waar is dat, overeenkomstig artikel 42, alinea 2 van de Vreemdelingenwet, de vreemdeling een stabiel en regelmatig inkomen heeft, maar onvoldoende in de zin van artikel 40bis, §4, alinea 2 en artikel 40ter, alinea 2, bepaalt de minister of zijn afgevaardigde, overeenkomstig de specifieke behoeften van de burger van de Unie en zijn familieleden, de middelen van bestaan die nodig zijn om hen in staat te stellen voor zichzelf te zorgen zonder een last te worden voor de Staat.

In casu heeft verwerende partij de situatie van verzoekende partij concreet onderzocht op basis van de elementen die aan haar werden doorgegeven.

De bestreden beslissing is overigens uitdrukkelijk gemotiveerd in het licht van artikel 42, §1, van de wet en beoordeelt dat:

"Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoeftanalyse te worden gemaakt.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten), zoals expliciet opgevraagd op de bijlage 19ter, dient er

vooreerst gewezen te worden op de huurgelden die de Belgische referentiepersoon maandelijks dient te voldoen, met name € 227,29.

Verder werden bij het verzoekschrift tot nietigverklaring voor de RVV tussentijdse facturen van de watermaatschappij voorgelegd alsook een afrekening van gas en elektriciteit voor de periode van 23.12.2017 – 22.12.2018 (een afrekening van de watermaatschappij ontbreekt waardoor niet kan worden vastgesteld of deze tussentijdse facturen ook effectief het verbruik dekken).

Net zoals het sociale tarief dat blijkt uit de gas- en elektriciteitsafrekening, is ook de huurprijs een bedrag dat aangepast is aan het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon hetwelke er impliciet van getuigt dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert, en dat hij zich hier ook van bewust is gezien hij een sociale woning betreft. Indien hij voldoende inkomen zou hebben, zou hij immers € 252,54 per maand aan huur moeten betalen. Gezien het sociale tarief voor de huurprijs en nutsvoorzieningen dat referentiepersoon geniet, en gelet het feit dat de pensioendienst het nodig acht de referentiepersoon een extra bedrag aan inkomensgarantie voor ouderen toe te kennen, is het redelijk te stellen dat de referentiepersoon op basis van enkel zijn rustpensioen als werknemer en zelfstandige, over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn levensonderhoud en dat van zijn partner te kunnen voorzien. De individuele situatie van betrokkene leent er zich dus niet toe uitzonderlijk het verblijfsrecht toch toe te staan. Voor zover de Belg zelfstandig, zonder beroep te moeten doen op inkomensgarantie voor ouderen, over een gelijkwaardig inkomen zou kunnen beschikken, en hij de volledige huurprijs voor zijn woning zou moeten betalen, kan het verblijfsrecht pas worden toegestaan.

Zelfs als we desondanks de behoefte die uit voorgaande elementen reeds duidelijk blijkt, toch nog verder de berekening maken, blijkt na aftrek van de gekende kosten (huurprijs en voorgelegde stukken nutsvoorzieningen, ervan uitgaande dat deze dus het verbruik daadwerkelijk dekken) er nog slechts € 251,91 van het werknemerspensioen van referentiepersoon over te blijven om in het levensonderhoud van referentiepersoon en betrokkene te kunnen voorzien. Behoudens bewijs van het tegendeel is het niet redelijk te stellen dat dit zou voldoen. Bovenstaande behoefteanalyse zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht; van alle andere vaste en variabele kosten (zoals vervoer, (tele-)communicatie, verzekeringen, voeding, kledij, etc.) werden immers geen bewijsstukken neergelegd."

Verzoekende partij verklaart dat zij de kans had moeten krijgen om opnieuw stukken te voegen aangezien de voorbije beslissing geacht zou zijn nooit te hebben bestaan. Volgens haar heeft verwerende partij nooit naar actuele stukken gevraagd, ook niet naar stukken over het bestedingspatroon.

Het is niet juist om aan verwerende partij de schuld te geven van het niet verdere onderzoek van de kosten die niet tijdig onder haar aandacht werden gebracht. Het is in feite aan de eiser die van een situatie gebruik maakt om de administratie op de hoogte te stellen. De administratie is niet verplicht om onderzoeken uit te voeren, anders zal het voor haar onmogelijk zijn om binnen een redelijk termijn aan de vele ingediende verzoeken te voldoen.

(...)"

2.3. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de referentiepersoon ("Belg") een pensioen ontvangt dat hoofdzakelijk bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (hierna: de IGO). De verwerende partij komt op basis van deze vaststelling tot de conclusie dat de referentiepersoon een uitkering heeft die als sociale bijstand moet worden beschouwd en dus, gelet op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, niet in overweging kan worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen, zoals bedoeld in voormeld artikel, dat luidt onder paragraaf 2, tweede lid, 1°:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° [...].

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op

maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. [...]

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Kern van de discussie is te weten of de IGO al dan niet toebehoort tot de noemer “*financiële maatschappelijke dienstverlening*”, die uitgesloten wordt van de berekening van de inkomsten, zoals voorzien in artikel 40ter Vreemdelingenwet.

2.4. De verzoekende partij merkt in eerste instantie correct op dat in het arrest van de Raad met nr. 225 132 van 23 augustus 2019 betreffende een eerdere ingediende gezinsherenigingsaanvraag van de verzoekende partij met dezelfde referentiepersoon al werd geoordeeld:

“(…) De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing op determinerende wijze is gestoeld op de vaststelling dat de Belgische referentiepersoon naast zijn rustpensioen ook een maandelijkse IGO-uitkering ontvangt, zodat hij begunstigde is van een vorm van financiële ondersteuning of hulp die niet kan worden in rekening gebracht bij de toetsing van de bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekster stelt daar tegenover dat de uitsluiting van de IGO geen grondslag vindt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat artikel 40ter, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, voordat deze bepaling vervangen werd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 (houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen), voorzag dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt “de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen.”

Het begrip “aanvullend bijstandsstelsel”, voorzien in het oude artikel 40ter van de vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt.

Het kan niet ernstig betwist worden dat de IGO, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd, onder deze categorie van bijstand valt (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.). Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de IGO, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. VAN LANGENDONCK, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd.

Ook de Raad van State oordeelde recent nog dat "(v)ermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, (...) ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels (behoort)" (RvS 29 november 2016, nr. 236.566).

Met artikel 18 van de voormelde wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels", doch enkel nog van "middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering."

Uit het voorgaande volgt alleszins dat de uitsluiting van de IGO thans geen grondslag meer kan vinden in de term "aanvullende bijstandsstelsels".

De Raad wijst er voorts op dat in de parlementaire voorbereiding betreffende de voormelde wet van 4 mei 2016 geen enkel aanknopingspunt kan worden gevonden om te achterhalen wat de wil van de wetgever is geweest bij het weglaten van de term "aanvullende bijstandsstelsels" in de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Er kan dan ook nog steeds worden teruggegrepen naar de ratio legis van de wet van 8 juli 2011 die de oorspronkelijke bestaansmiddelenvereiste voor de gezinshereniging met een Belg heeft ingevoerd (RvS 18 maart 2019, nrs. 243.962 en 243.963).

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde gesteld dat de IGO "een niet-contributieve tegemoetkoming [betreft] die volledig wordt gefinancierd door de overheid" zodat de IGO "onder financiële ondersteuning of hulp [valt], dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken" en zij dus niet mee in aanmerking kan worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De Raad stelt echter vast dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke opsomming bevat van inkomsten waarmee geen rekening kan worden gehouden. Het betreft de volgende inkomsten: "middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering." Van een algemene uitsluiting van alle niet-contributieve tegemoetkomingen of van alle vormen van financiële ondersteuning of hulp die volledig door de overheid worden gefinancierd en door de maatschappij/Belgische Staat/overheid worden verleend aan de personen die daar aanspraak op maken, is aldus geen sprake.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De opsomming in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd. Dat zulks ook de wil van de wetgever is geweest, blijkt tevens uit het feit dat de hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen en 40ter van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid, heeft verklaard dat "bij de berekening van het totale inkomen geen rekening [wordt] gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 189) (eigen onderlijning). De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen moeten dan ook restrictief worden geïnterpreteerd.

Aangezien de IGO niet expliciet wordt uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen en de gemachtigde in de bestreden beslissing ook niet duidelijk maakt onder welke van de, door artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, expliciet uitgesloten bestaansmiddelen de IGO dan wel zou vallen, moet inderdaad worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing niet volstaat om te verantwoorden dat de inkomsten van de referentiepersoon uit de IGO niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het beoordelen van de door artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereiste bestaansmiddelen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is derhalve aangetoond.

De Raad wijst er voorts op dat het de wil van de wetgever is geweest om bij het invoegen van de bestaansmiddelenvereiste met de wet van 8 juli 2011, omwille van humanitaire overwegingen, een uitzondering te maken voor gehandicapten en bejaarden. De hoofdindienster van één van de wetsvoorstellen die tot deze wet hebben geleid en van de amendementen nrs. 162 en 169, heeft zich met name meermaals uitgesproken over de vereiste van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de (Belgische) referentiepersoon. Zo stelde de hoofdindienster het volgende: "Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 8-9). Ook verklaarde zij het volgende: "Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 189). Tenslotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: "Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking." (Hand. Kamer 2010-2011, 26 mei 2011, 65).

Het motief in de bestreden beslissing dat de IGO niet in aanmerking kan komen aangezien het een niet-contributieve tegemoetkoming betreft die volledig door de overheid wordt gefinancierd en die daarom onder de financiële ondersteuning of hulp valt die door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend, strookt aldus niet met de ratio legis van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Meer nog, het was reeds van bij de wet van 8 juli 2011 de bedoeling om het gewaarborgd inkomen voor bejaarden, thans de IGO, uit humanitaire overwegingen wel in aanmerking te nemen (zie mutatis mutandis: RvS 18 maart 2019, nr. 243.962).

De verwerende partij werd ter terechtzitting geconfronteerd met het hierboven genoemde arrest van de Raad van State, alsook met de vraag of het oordeel van de Raad van State dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet toelaat de IVT uit te sluiten van de in rekening te nemen bestaansmiddelen, naar analogie kan worden toegepast, in de huidige zaak, op het stelsel van de IGO. De advocaat van de verweerder heeft evenwel aangegeven hierop niet te kunnen antwoorden.

De verzoekster kan dan ook worden gevolgd in haar betoog dat de gemachtigde in casu, door de IGO uit te sluiten, voorwaarden heeft toegevoegd aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Er dient bijgevolg tevens een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing."

Uit de motieven van dit arrest blijkt dan ook dat de kern van de discussie is te weten of de IGO niet expliciet wordt uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Dit arrest kent kracht van gewijsde zodat de verwerende partij tevergeefs dezelfde argumenten in de bestreden beslissing aanhaalt om haar stelling, dat de IGO niet kan in aanmerking genomen worden bij de berekening van de bestaansinkomsten die de referentiepersoon heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, te verdedigen.

Ook in de nota met opmerkingen weerlegt de verwerende partij niet dat de IGO, deels deel uitmakend van het pensioen dat de referentiepersoon ontvangt, moet in aanmerking genomen worden bij de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen.

De Raad herneemt het standpunt van zijn arrest nr. 232 987, genomen in algemene vergadering van de Raad en uitgesproken op 21 februari 2020, dat als volgt stelt:

“(…)

De voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger die zijn vrijheid van verkeer niet heeft uitgeoefend, moet beschikken over «stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen», is ingevoerd bij artikel 21 van de wet van 25 april 2007 «tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen», dat een nieuw artikel 40ter in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd. Die voorwaarde werd destijds enkel opgelegd in het geval het een gezinshereniging van bloedverwanten in de opgaande lijn met de Belgische gezinshereniger betrof.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd vervolgens vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011. De voorwaarde in verband met de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die daarin is vervat, is sindsdien van toepassing op de gezinshereniging door de echtgenoot, de geregistreerde partner die met de echtgenoot is gelijkgesteld, de niet met de echtgenoot gelijkgestelde geregistreerde partner die aan bepaalde voorwaarden voldoet, en de bloedverwanten in de neergaande lijn.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Nederlands dat:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.” (eigen onderlijning)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Frans dat:

« Les dispositions du présent chapitre sont applicables aux membres de la famille d'un Belge, pour autant qu'il s'agisse :

- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, qui accompagnent ou rejoignent le Belge;

- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, qui sont les père et mère d'un Belge mineur, qui établissent leur identité au moyen d'un document d'identité et qui accompagnent ou rejoignent le Belge.

En ce qui concerne les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, le ressortissant belge doit démontrer :

- qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale. L'évaluation de ces moyens de subsistance :

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail.

- qu'il dispose d'un logement décent qui lui permet de recevoir le ou les membres de sa famille qui demandent à le rejoindre et qui remplit les conditions posées à un bien immeuble donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2 du Code civil, et qu'il dispose d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille. Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la manière dont l'étranger apporte la preuve que le bien immeuble remplit les conditions requises.

En ce qui concerne les personnes visées à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1°, les conjoints ou partenaires doivent tous deux être âgés de plus de vingt et un ans.

Aux conditions mentionnées à l'article 42ter et à l'article 42quater, il peut également être mis fin au séjour du membre de la famille d'un Belge lorsque les conditions prévues à l'alinéa 2 ne sont plus remplies. » (eigen onderlijning)

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de volgende middelen niet in rekening worden gebracht:

- middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen
- de financiële maatschappelijke dienstverlening
- de gezinsbijslagen
- de wachttuitkering
- overbruggingsuitkering
- de werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Het begrip "aanvullende bijstandsstelsels", voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Zowel de IGO als de tegemoetkomingen voor gehandicapten (hierna: de TVG), vallen onder deze categorie van bijstand (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v., zie ook RvS 29 november 2016, nr. 236.566)

Echter dient opgemerkt te worden dat in de wettekst van het oude artikel 40ter in het Frans het woord "à savoir" werd gebruikt. "A savoir" wordt gebruikt om een lijst van zaken te specificeren door ze op te sommen (X, Le petit Larousse, Paris, Larousse, 2000, 921; dictionnaire de Français Larousse en ligne: <https://larousse.fr/dictionnaires/francais/savoir/71232?q=savoir#70460>). "A savoir" wordt in het Nederlands vertaald door "namelijk" (X, Van Dale groot woordenboek Nederlandse-Frans, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2000, 874). De betekenis van namelijk is bij een opsomming te omschrijven als 'te weten'. In de wettekst in het Nederlands wordt daarentegen de term "met name" gebruikt. Met name wordt in het hedendaags Nederlands vooral gebruikt om een of meer personen of zaken uit een groter aantal bij de naam aan te duiden; de betekenis is te omschrijven als "voornamelijk,

in het bijzonder, vooral, overwegend, onder meer” (X, Van Dale groot woordenboek van de Nederlandse taal, vijftiende herziene editie, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2015, 2519; Team taaladvies Vlaamse Overheid, <https://www.taaltelefoon.be/namelijk-met-name>). Met name en namelijk hebben bijgevolg een onderscheiden betekenis en vormen niet mekaar synoniemen. De opsomming die gegeven wordt na het woord “met name” is niet-limitatief. Daarentegen is de opsomming die na het gebruik van de term “namelijk” gegeven wordt limitatief.

Doordat er een verschillende terminologie gebruikt wordt in de Nederlandstalige en in de Franstalige wetteksten en dit een invloed kan hebben op de draagwijdte van het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”, dient de bedoeling van de wetgever te worden nagegaan aan de hand van de parlementaire voorbereiding.

Verschillende wetsvoorstellen liggen aan de oorsprong van de wet van 8 juli 2011 (Parl.St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0443/018, 1 en volgende). Deze voorstellen namen vervolgens de vorm aan van een «globaal amendement», meer specifiek het amendement nr. 147 (ibid., nr. 53-0443/014), dat de basistekst van die wet is geworden. Wat inzonderheid de voorwaarde betreft om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die aan de Belgische gezinshereniger wordt opgelegd, vermeldt de verantwoording van het amendement nr. 147:

«De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen» (Parl.St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0443/014, 26).

Deze verantwoording dient samen te worden gelezen met de verklaringen van de hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het de wil van de wetgever is geweest om bij het invoegen van de bestaansmiddelenvereiste met de wet van 8 juli 2011, omwille van humanitaire overwegingen, een uitzondering te maken voor gehandicapten en bejaarden. De hoofdindienster heeft zich meermaals uitgesproken over de vereiste van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de (Belgische) referentiepersoon. Zo stelde de hoofdindienster het volgende: “Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing” (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 8-9). Ook verklaarde zij het volgende: “Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming” (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 189) (eigen onderlijning). Ten slotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: “Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking” (Hand. Kamer 2010-11, 26 mei 2011, 65).

Ondanks het feit dat in de Nederlandse tekst de woorden “met name” worden gebruikt, blijkt het dus niet de bedoeling van de wetgever te zijn geweest om ongelimiteerd elke vorm van aanvullende bijstand uit te sluiten bij het bepalen of de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Uit de voorbereidende werken van de wet blijkt meer bepaald dat de wetgever de TVG en de IGO niet heeft willen insluiten in het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”.

Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden “de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen” als niet in aanmerking te nemen

bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden “de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”. De wetgever maakt bijgevolg geen gebruik meer van de zinsnede “aanvullende bijstandsstelsels, met name”.

De wetgever stelt nu uitdrukkelijk dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit

- het leefloon
- de financiële maatschappelijke dienstverlening
- de kinderbijslagen en toeslagen,
- de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.
- de werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Op zich kan uit de opsomming weergegeven in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de IGO al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (mutatis mutandis RvS 18 maart 2019, nr. 243.962, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601). Bijgevolg dient er opnieuw te worden nagegaan wat het doel van de wetgever was.

Het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid beoogde “de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat (‘dienst Wetsevaluatie’) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging” en ook “de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt” (Parl.St. Kamer, 2015-16, nr. 54-1696/1, 6, zie ook: RvS 18 maart 2018, nr. 243.962 en 243.963). De wetgever heeft dus te kennen gegeven de doelstelling die werd nagestreefd door de vorige wet niet te willen wijzigen.

Doordat de doelstelling van de wet niet is gewijzigd, dient te worden aangenomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden. Bijgevolg dienen de bestaansmiddelen verkregen uit de IGO en TVG in aanmerking te worden genomen. De opsomming in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd.

Ook de Raad van State kwam, op basis van een analyse van de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 reeds tot het besluit dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de TVG waaronder de inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna: de IVT), uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (RvS 18 maart 2019, nr. 243.962 en 243.963, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601).

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 blijkt duidelijk dat het de wil van de wetgever is om de TVG en de IGO op gelijke voet te behandelen.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde echter het volgende gesteld: “Het pensioen van de referentiepersoon bestaat hoofdzakelijk uit een inkomensgarantie voor ouderen, dit wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien zijn leeftijd geen leefloon meer kan krijgen maar dus wel een inkomensgarantie voor ouderen en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd.”

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de IGO niet in aanmerking dient te worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan het voormelde. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever alle vormen van “financiële maatschappelijke dienstverlening” uitgesloten heeft. De verwerende partij betoogt dat “financiële maatschappelijke dienstverlening” een generieke term is waarvan de inhoud niet mag worden beperkt tot de OCMW-wet. De verwerende partij stelt dat “financiële maatschappelijke dienstverlening” in zijn bredere betekenis dient te worden geïnterpreteerd als zijnde elke vorm van financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/de Belgische Staat wordt verleend aan personen die daar aanspraak op kunnen maken. Dit standpunt vindt evenwel geen steun in de voorbereidende werken van de wet van 4 mei 2016 waaruit blijkt dat de wetgever slechts technische wijzigingen wenste door te voeren en niet om de inkomsten waarvan eerder was aangegeven dat deze niet waren uitgesloten bij het bepalen of de gezinshereniger een voldoende inkomen had alsnog uit te sluiten door ze te rangschikken onder de noemer “maatschappelijke dienstverlening”. Ook de Raad van State oordeelde daarenboven reeds dat, “voor de vraag of de IVT al dan niet onder de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen valt, meer bepaald onder de categorie “financiële maatschappelijke dienstverlening”, nog steeds [kan] worden teruggegrepen naar de ratio legis van de wet van 8 juli 2011” (RvS 18 maart 2019, nr. 243.962). De verwerende partij gaat er tevens aan voorbij dat indien de wetgever een dergelijke algemene definitie voor ogen had hij geen uitdrukkelijk melding diende te maken van het leefloon. Daar waar de verwerende partij aangeeft dat het Grondwettelijk Hof reeds geoordeeld heeft dat “B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen”, dient te worden gesteld dat dit niet toelaat te besluiten dat de wetgever de IGO en TVG, waaronder de IVT, heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden bij het bepalen van de bestaansmiddelen.

*Het eerste onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.
(...)*

Diezelfde redenering dient aangenomen te worden in de huidige zaak voor wat het in aanmerking nemen van de IGO betreft.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door de IGO niet in aanmerking te nemen als zijnde stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verwerende partij ontkent niet dat, indien de IGO in aanmerking komt voor de berekening van de bestaansmiddelen, samen met het rustpensioen, wel de 120 procent van het bedrag, bepaald in artikel 40ter, hoger geciteerd, bereikt.

Het arrest nr. 245.187 van 16 juli 2019 van de Raad van State wordt in dit geval niet gevolgd, gelet op bovenstaande redenering en gelet op de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad met nr. 225 132 van 23 augustus 2019 van de Raad.

De bestreden beslissing maakt geen correcte beoordeling en miskent de kracht van gewijsde van het arrest nr. 225 132 van 23 augustus 2019 van de Raad. De materiële motiveringsplicht en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel en de overige middelen moeten niet worden onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN